

στόμα. Ο Μαραθιάς, που βγήκε από τον τάφο του, της έφερε και όλους τους δικούς της, που είχε χαμένους. Θυμήθηκε όλους τους θανάτους και τὰ δυστυχήματα, τις πίκρες, τὰ σεκλέτια και μοιρολογούσε, τραγούδια του θανάτου μαύρα, φαρμακοποτισμένα.

— Δέν θάχα τή μανούλα μου κι' ἐγὼ νὰ μὲ νυφοστολίση; εἶπεν ἡ Δροσοῦλα μὲ παράπονο.

— Μυαλό νὰ θάλης, ὀρφανό. Τὸν ἄντρα σου και τὸ σπίτι σου πειὰ νὰ κυττάξης. Νὰ πᾶς στὴν ἐκκλησιὰ ν' ἀνάψης ἕνα κεριὶ γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ πατερούλη σου και γιὰ τῆς μάνας σου τὴν ψυχὴ ἕνα κεριὶ ἀκόμα... Νὰ πάρης τὴ συχώρεσι πρὶν πᾶς στὸ δικό σου σπίτι... Καὶ τις ψυχουλές τους μὴ λησμονᾶς ποτέ... Θέλουν σάν τοὺς ζωντανούς κι' αὐτοὶ πότε-πότε τὸ σιτάρι τους και πότε τὸ τρισάγιο...

Κι' ἄρχισε νὰ λήη μοιρολογώντας σιγαλά, μὲ δάκρυα ποὺ πέφταν σάν διαμάντια στὰ χρυσὰ μαλλιά τῆς Δροσοῦλας:

— Ποῦ εἶνε νὰ σὲ ἰδοῦν και νὰ σὲ καμαρώσουν, μαύρη νύφη;... Ραίζεις τὴ καρδιά μ', ραίζεται...

Τώρα και τὴ Δροσοῦλα τὴν ἔπιασε τὸ παράπονο τὸ μεγάλο. Ἐσφίχτηκε νὰ μὴν ἀκουστῆ, μὰ οἱ λυγμοὶ τῆς φύγαν.

— Σώπα, Δροσοῦλα, μὴν κλαῖς. Σώπα, κυράμ' δὲν κάνει... Δὲν φταῖς, κακόμοιρο ἐσύ, φταῖω ἐγὼ, ποὺ ἄρχισα τις κλάψες... Μὰ τί νὰ σοῦ κάνω; Δὲν θαστάει ἡ μαύρη ἡ καρδιά. Τοὺς θυμήθηκα όλους τοὺς ἀχαρους, ποὺ πᾶνε και πειὰ δὲν θὰ γυρίσουν. Ὅλους ἐκεῖ μᾶς καρτεροῦν... Αὐτοὶ στοῦ θάθου και μεις στοῦ ψήλου. Ἐλα, σώπα τώρα, ἄσε τις κακοσημαδιές και θε νάρθη ὁ Στάσος...

— Ποιὸς Στάσος; ρώτησε ἡ Δροσοῦλα και τινάχτηκε σάν νὰ τὴν δάγκασε φεῖδι.

— Νὰ, ὁ γαμπρός ὁ Στάσος.

— Ποιὸς Στάσος; ξαναεἶπεν ἡ μικρὴ, σάν νὰ μὴν ἠθελε νὰ πιστέψη ὅ,τι ἀκουσε.

— Ὁ Στάσος, ὁ Καντήλας, ποὺ θὰ τὸν πάρης ἄντρα σου...

Ἡ Δροσοῦλα πάγωσε κι' ἀπόμεινε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Ἐ, χέ!... τί ἔπαθες; τῆς εἶπεν ἡ κυρὰ Συναμικὴ, καθαρίζοντας μ' ἕνα χαρτί τὸ χτένι.

— Τὸ Στάσο, τὸ μεθύστακα, νὰ πάρω ἐγὼ; Αὐτὸν τὸν «τριγώνη», τὸ μπεκροκανάτα, ποὺ σκότωσε τὴ μάνα του;

Ἐκέρωσε σάν λειψανο. και καθὼς στεκόταν ἔτσι ὀρθή, τὸ στήθος τῆς πετάγονταν γοργά, ἀπὸ τὴν ταραχὴ κι' ἀπὸ τὸ καρδιοχτύπι.

Μόλις ἔμαθεν ἡ Ρουφουλίνα ὅτι ἡ Δροσοῦλα ἀρνιέται τὸ γαμπρὸ, ἔβιν' ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ κακό της.

— Ἐχεις και μούτρα νὰ μιλάς; Σὲ πιάνω και σὲ πιάνει θέρμη, κακομοῖρα μου!...

— Ἐνα μάγκα, ἕνα μπεκρούλιακα, ποὺ δὲν «ρουμπώνει» ἀπὸ κρασί; Τί νὰ τὸν κάνω; ψιθύρισε δειλά και μὲ φωνὴ ποὺ κοβότανε ἀπὸ ἀγανάκτησι ἡ Δροσοῦλα. Τέτοιοι ἄντρα δὲν τὸν θέλω... Ποτέ μὴ σώσω και παντρευῶ!...

Ἡ κυρὰ τῆς τὴν ἀκουγε κ' ἡ φλέβες τῆς ἐφούσκωναν ἀπὸ θυμὸ και τὰ μάτια τῆς θγάζανε σπίθες, ἀλλὰ συγκρατήθηκε γιὰτὶ ντράπηκε τοὺς ξένους.

— Εἶδες ἐκεῖ τὸ ξόανο; Τί θέλει; Κανένα Ρήγα ἢ κανένα πρίντσιπα;... Ἐνα καλὸ παιδί και δουλευτάρικο τῆς δίνουμε και μᾶς κάνει και νάζια... Μήπως δὲν ἔχει και τὸ «ἔχει του» νὰ πῆς;...

— Μιὰ σάπια θάρκα!... τὴν διέκοψε ἡ Δροσοῦλα, ποὺ ἡ ἀπελπισία και ἡ ἀτιμωρησία τὴν ἀποθράσυναν.

Καθότανε ζαρωμένη σάν δαρμένη γάτα. Γυάλιζαν ἀπὸ τὸ λάδι τὰ μαλλιά της και φόραγε κάτι φορέματα ἀπὸ πρόστυχη «διὰνα» τριανταφυλλιά και ἕνα κόκκινο φιόγκο στὸ κεφάλι, ὀρθόν, μεγάλον, ποὺ ἐκουνιόταν και ἔμοιαζε σάν λειρὶ κόκορα. Εἶχε μιὰ στάσι ποὺ ἔφερνε γέλια και συμπάθεια μαζὺ και σιγομασοῦσε λέξεις και φράσεις διαρκῶς:

— Ὅχι, δὲν θὰ τὸν πάρω... Δὲν παντρευομαι... Καλύτερα νὰ μῶ στὴ μαύρη γῆς!... (Ἄκολουθεῖ)

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ κ. ΝΙΚ, ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΙΑ ΣΤΗ ΧΟΒΟΛΗ

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς τρόπους γιὰ νὰ μαγειρευθῆ τὸ μπαρμποῦνι και νὰ διατηρήσῃ ὅλο τὸ ἄρωμά του μαζὺ μὲ τὴν ἰδιάζουσαν γεῦσι του, εἶνε και ὁ ἐξῆς τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς τὰ παράλια μέρη, διότι κατὰ κανόνα πρέπει νὰ εἶνε φρεσκότατα τὰ μπαρμποῦνια, μόλις βγοῦν ἀπὸ τὴ θάλασσα, πρᾶγμα ποὺ μόνον στις ἀκρογιαλιές ἡμπορεῖ νὰ συμβῆ.

Και νὰ τώρα ὁ τρόπος τοῦ ψήσιματος:

Διαλέγουν μεγάλα μπαρμποῦνια, τὰ ὁποῖα ἀφήνουν ὅπως ἔχουν, χωρὶς νὰ ξυσοῦν δηλαδὴ, οὔτε τὰ ἐντόσθια, οὔτε και τὰ σπάρραχνα νὰ ἀφαιρεθοῦν. Μόνον ἀνοίγοντας τὸ μέρος ποὺ εἶνε τὰ σπάρραχνα τὰ ἀλατίζομεν ὀλίγο.

Ἐν τῷ μεταξύ ἔχομε ἐτοιμάσει μιὰ ζύμη ἀπὸ ἀλευρὶ φθινὸ και νερό, σφιχτὴ ὅπως τοῦ ψωμιοῦ. Ἀνοίγουμε κομμάτια ζύμης σὲ φύλλο χοντρὸ και τυλίγουμε κάθε μπαρμποῦνι, ὅπως σχεδὸν τὰ σκαλτσούνια. Προηγούμενως ἔχομε ἀνάψει φωτιά μὲ ξυλοκάρθουνα ὥστε νὰ χωνέψῃ καλά και γίνῃ χόβολη, στὴν ὁποῖα ρίχνουμε και ἄλλη στάχτη διὰ νὰ εἶνε ἀρκετὴ και χωθοῦν τὰ μπαρμποῦνια μέσα. Ἡ χόβολη δὲ αὐτὴ μπορεῖ νὰ γίνῃ μέσα και σὲ μαγκάλι ἢ ἐπάνω σὲ μιὰ μεγάλη πλάκα.

Τέλος χώνονται μέσα στὴ χόβολη προσεκτικὰ τὰ μπαρμποῦνια και ἀφήνονται νὰ ψηθοῦν ἕως τρία τέταρτα ἂν εἶνε μετριῶν μεγέθους, ἂν δὲ εἶνε πολὺ μεγάλα — δηλαδὴ, 60—70 δράμια τὸ καθένα — τότε χρειάζεται σχεδὸν μιὰ ὥρα. Πρέπει δὲ νὰ ἔχομε τότε και λίγη φωτιά ἀκόμα χωνεμένη τὴν ὁποῖα ρίχνουμε ἀπ' ἐπάνω στὴ χόβολη ποὺ εἶνε χωμένα τὰ μπαρμποῦνια, γιὰ νὰ ἴη διακοπὴ τὸ ψήσιμό τους.

Τέλος ἀφοῦ ψηθοῦν, ἀποσύρονται προσεκτικὰ ἕνα-ἕνα και ἀνοίγεται ἡ ζύμη, ἐπὶ τῆς ὁποῖας ἔχουν κολλήσει ὄλα τὰ λέπια και μένει τὸ ψάρι καθαρὸ. Τὴν ζύμη αὐτὴ φυσικὰ, τὴν ἀπορρίπτουμεν.

Ἀραδιάζονται τὰ ψάρια σὲ πιατέλα και τὰ περιχύνουμε μὲ μιὰ σάλτσα λαδολέμονο

μὲ μαϊντανὸ ψιλό.

Τὸ ψήσιμό τους ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ και σὲ φούρνο, ἀραδιάζοντας αὐτὰ σὲ λαδομένο ταψὶ γιὰ νὰ μὴν κολλήσῃ ἡ ζύμη. Στὸ φούρνο δὲ ὑπολογίζουμε λιγώτερη ὥρα γιὰ νὰ ψηθοῦν. Γιὰ ζύμη ἐπίσης ἡμπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ ζυμαρὶ ψωμιοῦ ἄψητου, ἔαν ἡμπορῆ κανεὶς νὰ προμηθευθῆ ἀπὸ γειτονικὸν φούρνο.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Ἡ Σάρα Γκράδου, ἀποθανοῦσα πρὸ τινος στὸ Λονδίνο εἰς ἡλικία 84 ἐτῶν, ἐκληροδότησε ὀλόκληρη σχεδὸν τὴν περιουσία της, ἀνερχομένην σὲ 600 χιλιάδες λίρες, εἰς τὰ ζῶα, ποὺ τὰ ἐλάτρευε σὲ ὄλη τῆς τὴ ζωῆ. Ἀφῆκε 50.000 λίρες στὸ νοσοκομεῖο τῶν ζῶων και 10.000 στὴν Ἐταιρία πρὸς προστασία τῶν ζῶων. Τὸ μεγαλύτερο ὅμως ποσὸν τῆς κληρονομίας της κατετέθη σὲ μιὰ Τράπεζα διὰ νὰ ἀποτελέσῃ κεφάλαιον διὰ τὴν ἴδρυσιν Ἐταιρίας ἐναντίον τῶν σπὸρ, τὰ ὁποῖα θλάπτουν τὰ ζῶα.

Ἀσφαλῶς οἱ συγγενεὶς τῆς μεταστάσης δὲ εἶχαν μικροτέραν ἀξίαν ἀπὸ τὰ ζῶα!

